

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka a v právní věci žalobce: **Ing. B. H.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Novákem, advokátem se sídlem Domažlice, Vodní 31, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 8. 2007, č. j. 17 Ca 30/2006 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2006, č. j. RR 1382/06, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí stavebního odboru Městského úřadu ve Kdyni ze dne 8. 2. 2006, č. j. 9/06/V. Tímto rozhodnutím mu byla uložena pokuta podle § 105 odst. 3 písm. d) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) a podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen přestupkový zákon) ve výši 45 000 Kč za neodstranění stavby „soukromé tělocvičny“ na p.p.č. 378/2 v k. ú. Kdyně.

Krajský soud v rozsudku vyslovil, že neshledal v postupu a rozhodnutí žalovaného pochybení, neboť nedostatek doručení rozhodnutí stavebního úřadu nebyl namítán v podaném odvolání a ani v žalobě nebyla tvrzena posléze namítaná pochybnost o podpisu na doručenkách a na dodejce. Soud nezohlednil ani tvrzení o nemožnosti řádného odvolání pro neznalost obsahu

rozhodnutí, do něhož mohl nahlédnout u správního orgánu. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno a ani soudem v postupu žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést ke zrušení rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Konkrétně namítá, že mu nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení ani žádná jiná písemnost, a to ani rozhodnutí ze dne 8. 2. 2006, č.j. 9/06/V. V průběhu soudního řízení byla důvodnost jeho tvrzení prokázána. Písemnosti přebíral jeho otec, který také podepisoval jejich převzetí. Takové doručení, s ohledem na charakter doručovaných písemností, je v rozporu s ust. § 19 a § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stěžovatel otce k takovým úkonům nikdy nezmocnil, proto nemohly nastat účinky doručení. V žalobě stěžovatel uvedl, že se o vydání správního rozhodnutí dozvěděl zcela náhodně v souvislosti s vyřizováním jiné záležitosti; proto mohl podat pouze stručné odvolání. Žalovaný se zabýval pouze adresou, na kterou byly písemnosti zasílány a ne už tím, kým byly převzaty. Takové porušení procesních ustanovení považuje stěžovatel za natolik závažné, že vedlo k nesprávnému rozhodnutí ve věci samé. V žádném stadiu správního řízení totiž neměl možnost se k věci vyjádřit a uplatnit své námítky. Z těchto důvodů navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označil napadený rozsudek krajského soudu za správný. Při rozhodování o odvolání vycházel ze zjištěného skutkového a právního stavu. Odvolání obsahovalo pouze jednu námítku, a to, že písemnosti žalobci nebyly řádně doručeny. Ze spisu však vyplýval opak. Stejně tak v žalobě stěžovatel neuplatnil žádné další tvrzení, až v jejím doplnění zástupcem je poprvé namítán nedostatek pravosti podpisů na doručenkách obsažených ve správním spise. Podle názoru žalovaného krajský soud nemohl připustit rozšíření žaloby po uplynutí žalobní lhůty. Pokud stěžovateli nebylo skutečně rozhodnutí doručeno, měl možnost nahlédnout do spisu nebo požádat o informaci o řízení, což nikdy neučinil, byť si v odvolání vyhradil lhůtu 60 dnů k jeho doplnění, kterou však nedodržel. Dále žalovaný poukázal na skutečnosti uvedené v jeho vyjádření k žalobě. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

K tomu Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že Městský úřad Kdyně dne 16. 1. 2006 zahájil řízení o přestupku, spočívajícím v neprovedení rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby „soukromé tělocvičny“ na pozemku p.č. 378/2 v kat. území Kdyně, u objektu čp. 91 Z., S. ulice, K., ve stanovené lhůtě. Oznámením byl přestupce předvolán k ústnímu jednání na den 31. 1. 2006. Oznámení s předvolávkou bylo doručováno na adresu Ing. B. H., Z. 91, K.. Na doručence je vypsáno, že písemnost převzal dne 25. 1. 2006 B. H. a je opatřena nečitelným podpisem, u něhož je poznámka „os“. V protokole o ústním projednání přestupku je uvedena adresa obviněného „T. ul. 4, P. 1, a konstatováno, že se bez omluvy nedostavil. Přestupek byl projednán bez jeho přítomnosti a dne 8. 2. 2006 bylo rozhodnuto o uložení pokuty 45 000 Kč za spáchání označeného přestupku a byla mu uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč. I zde je konstatována adresa v P. s poznámkou o doručování na adresu ve K. Doručenka k tomuto rozhodnutí obsahuje s výjimkou data (zde 13. 2. 2006) shodné údaje jako předchozí, podpis je obdobný. Dne 28. 2. 2006 bylo městskému úřadu doručeno odvolání stěžovatele datované dnem 24. 2. 2006, v němž je pouze uvedeno, že se odvolává proti rozhodnutí „ve věci č.j. 9/06/V uložení pokuty ve výši 45 000 Kč a nákladům řízení ve výši 1000 Kč“. Dále je uvedeno, že zdůvodnění následuje do 60 dnů. To bylo obsahem

doplnění odvolání, doručeního městskému úřadu 28. 4. 2006 a postoupeného žalovanému dne 4. 5. 2006. Zde bylo uvedeno, že odvolateli nebyly doručeny žádné písemnosti, a to ani oznámení o zahájení řízení ani rozhodnutí. K věci samé stěžovatel v tomto doplnění uvedl, že na předmětném pozemku je několik řádně ohlášených staveb a nikoliv stavba soukromé tělocvičny. Doručování zřejmě bylo prováděno k rukám jeho otce B. H. do jeho trvalého bydliště. Žalovaný o odvolání rozhodl 24. 4. 2006, tedy dříve, než bylo doručeno kterémukoliv ze správních úřadů zmíněné doplnění odvolání. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v předchozím stavebním řízení si odvolatel písemnosti doručované na adresu trvalého pobytu v Praze nevyzvedával, a proto mu bylo doručováno na adresu pro doručování, kterou takto sám sdělil a v předchozím řízení na ní písemnosti přijímal. S ohledem na nedostatek odvolacích důvodů posoudil žalovaný průběh stavebního řízení a neshledal v něm závady, pro které by je měl zrušit. Ve spise žalovaného jsou založena ohlášení staveb stěžovatelem z r. 2004 a r. 2005, v nichž je uvedena adresa P. 1, T. u.4, a adresa pro doručování Ing. B. H., Z. 91, K. Odvolací rozhodnutí bylo doručeno na adresu ve Kdyni, na dodejce je vypsáno převzetí dne 28. 4. 2006 B. H., podpis je nečitelný, ovšem i laickým pohledem zjevně odlišný od podpisů na doručenkách založených ve spise správního orgánu I. stupně; u podpisu je připsáno „os.“.

Žalobou podanou dne 16. 6. 2006 stěžovatel vytýkal žalovanému nedostatek doručení písemností v řízení před správním orgánem I. stupně; doručení rozhodnutí žalovaného zpochybňováno nebylo. Konkrétně poukazoval na ustanovení § 19 odst. 4 správního řádu o doručování a na znemožnění vyjádřit se k věci samé. K odvolání uvedl, že je podal jen na základě jinak získané vědomosti, a proto je nemohl řádně odůvodnit. Ve vyjádření k žalobě je uvedeno, že v předchozích stavebních řízeních bylo zjištěno, že žalobce se z adresy P. 1, T. ul. 4 odstěhoval bez udání jiné adresy a stejně tak z těchto řízení vyplynulo, že mu bylo možno úspěšně doručovat na adresu K., Z. 91. Poukázal i na to, že doklady k tomu obsahuje spis předaný krajskému soudu pro potřeby řízení vedeného pod sp. zn. 59 Ca 58/95, stejně tak jako skutečnost, že na této adrese převzal i rozhodnutí žalovaného. Dne 8. 12. 2006 předložil stěžovatel soudu vyjádření, v němž uvedl, že po nahlédnutí do spisu zjistil, že doručeny k písemnostem doručovaným mu správním orgánem I. stupně založené ve správním spise jsou opatřeny podpisem, který není podpisem žalobcovým, nýbrž podpisem jeho otce.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Řízení o přestupku bylo zahájeno v r. 2006, tedy za účinnosti stavebního řádu č. 50/1976 Sb. Pro řízení podle tohoto zákona platil správní řád (§ 140), u přestupků s výjimkou ustanovení ve stavebním zákoně uvedených (§ 105 odst. 5). Doručování upravuje ust. § 19 a násl. spr. řádu. Účastníkovi řízení je třeba doručit oznámení o zahájení správního řízení zahajovaného z moci úřední (§ 46), aniž je povinnost doručit do vlastních rukou. Pokud jde o předvolání k jednání (§ 59) a rozhodnutí (§ 72 odst. 1), do vlastních rukou být doručena musí (§ 19 odst. 4). Fyzické osobě se doručuje na adresu pro doručování, na adresu jejího trvalého pobytu, na její elektronickou adresu, případně kdekoliv bude zastížena (§ 20 odst. 1). Písemnost určenou do vlastních rukou však lze doručit pouze adresátovi, nebo tomu, koho adresát k převzetí písemnosti zmocnil ověřenou písemnou plnou mocí (§ 20 odst. 2) Pouze písemnost, kterou není třeba doručit do vlastních rukou lze podle odst. 3 téhož ustanovení předat jiné vhodné osobě bydlící v témže místě, souhlasící s předáním adresátovi. V daném případě se jednalo o písemnosti, které bylo ze zákona třeba doručit do vlastních rukou adresáta (zahájení řízení spojené s předvoláním k jednání a rozhodnutí). Lze přisvědčit žalovanému v tom, že pokud z jiného řízení bylo známo, že na adrese trvalého pobytu se adresát nezdržuje (to ostatně stěžovatel ani nevyvrací a nevytýká, že mu nebylo doručováno na pražskou adresu) a naopak mu bylo možno doručovat na adresu, kterou v jiném řízení označil za adresu pro doručování

a zásilky na ní přebíral, nepochybil správní orgán tím, že na tuto adresu doručoval i v tomto řízení. Ostatně také rozhodnutí žalovaného na ni bylo řádně doručeno - z tohoto hlediska bylo nadbytečné hodnocení náležitostí dodejky krajským soudem, neboť žalobou nebylo vytýkáno, že by žalobci nebylo řádně doručeno odvolací rozhodnutí, naopak v ní bylo konstatováno doručení odvolacího rozhodnutí včetně data.

Nedoručení předvolání k jednání do vlastních rukou stěžovatele by jistě bylo porušením zákona, stejně tak jako nedoručení správního rozhodnutí I. stupně a je nerozhodné, že správní orgán tuto skutečnost z doručenek zjistit nemohl. Nepodstatná je i skutečnost, že obě rozhodné písemnosti (předvolání k jednání a rozhodnutí I. stupně) zřejmě převzal stěžovatelův otec sdílející s ním stejnou adresu. Stěžovatel neuvedl, jakým konkrétním způsobem zjistil existenci rozhodnutí a jeho podstatný obsah. Jeho vyjádření, že to bylo v souvislosti s jiným řízením, je značně neurčité - ani to však nezhojilo skutečnost, že v souladu se zákonem písemnosti doručeny nebyly. Existenci tohoto rozhodnutí však stěžovatel zjevně v odvolací lhůtě seznal, neboť v odvolání přesně označil jak číslo jednacích daného rozhodnutí, tak i výši pokuty a nákladů řízení a v zákonné lhůtě se proti němu odvolal. V tomto odvolání mohl namítat zejména nedostatek doručení písemností a porušení svých procesních práv nemožností se aktivně na řízení účastnit, neboť to mu muselo být zcela jasné i bez bližší znalosti obsahu rozhodnutí. To však neučinil. Pokud žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje určitý konkrétní obsah odvolání, zjevně zaměnil odvolání s jeho doplněním, které mu však bylo doručeno, jak výše uvedeno, až poté, kdy bylo o odvolání rozhodnuto. Lze připustit, že pokud stěžovatel skutečně neměl k dispozici text rozhodnutí, neměl možnost v plné míře uplatnit námítky věcné. Znalost důvodů správního orgánu pro vydání rozhodnutí jistě je podkladem pro úvahu, zda adresát rozhodnutí toto akceptuje, či zda se rozhodne podat odvolání a z jakých důvodů. Není to však nezbytným předpokladem pro podání odvolání, neboť správní řád předpokládá i možnost podání odvolání před oznámením rozhodnutí (§ 83 odst. 1 spr. ř.), byť toto ustanovení bude přicházet v úvahu zpravidla tam, kde je účastník s vydáním rozhodnutí již obeznámen jinak. Stěžovateli však nepochybně nic nebránilo v uplatnění námitek proti výše uvedenému postupu správního orgánu a proti porušení jeho procesních práv, neboť to vše mu bylo dostatečně známo. Odvolání však bylo, s výjimkou specifikace napadeného rozhodnutí a jeho výroků, zcela bez obsahu a správní orgán nebyl povinen akceptovat odvolatelem vyhrazenou lhůtu 60 dnů k doplnění odvolání. Je proto zcela irrelevantní poukaz na skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, které bylo žalovanému doručeno poté, kdy již o odvolání bylo rozhodnuto.

Správní řád předpokládá, že může nastat situace, kdy rozhodnutí není řádně oznámeno. Spojuje s ní delší odvolací lhůtu uvedenou v § 84 odst. 1 – toto ustanovení ovšem pro výluky uvedenou v jeho poslední větě na stěžovatele vztáhnout nelze. Současně však v odst. 2 téhož ustanovení vylučuje, aby se neoznámení rozhodnutí dovolával ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. V tom případě se postupuje, jako by bylo doručeno rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2. V tom případě lze podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení (zde nepřichází v úvahu) nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení. Tuto lhůtu nelze vykládat jinak, než že v takovém případě lze podat odvolání do 90 dnů ode dne nabytí vědomosti o existenci rozhodnutí. Tato ochrana účastníka však v daném případě rovněž nepřichází v úvahu prostě proto, že stěžovatel podal odvolání v řádné patnáctidenní lhůtě počítané od okamžiku doručení rozhodnutí, ač jemu rozhodnutí do vlastních rukou zákonným způsobem doručeno nebylo.

Odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá,

platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Podle § odst. 4 se k novým skutečnostem a návrhům provedení důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu v řízení v prvním stupni nebylo umožněno učinit určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Podle § 89 odst. 2 spr. řádu odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem. V daném případě odvolání obsahovalo minimum ze zákonem předpokládaných náležitostí, neboť v něm byl uveden pouze údaj o napadeném rozhodnutí a o jeho předmětu. Správní orgán v takovém případě měl učinit opatření k odstranění jeho nedostatků postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu a nikoliv sám možné vady vyhledávat. Skutečnost, že nebyl vyzván k odstranění vad odvolání ovšem stěžovatel žalovanému v žalobě nevytýkal, a proto k ní soud nemohl přihlížet. Přezkoumal-li žalovaný průběh celého řízení a prvoinstančního rozhodnutí, překročil jeho přezkum zákonné meze, ovšem toto jeho konání rozhodně nemělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, ani se nemohlo nepříznivě dotknout stěžovatelových práv. Vytýkal-li stěžovatel žalovanému v žalobě, že neodhalil doručení předvolání a rozhodnutí jiné osobě a vycházel z předpokladu správnosti doručenek, lze mu to těžko vytýkat za situace, kdy stěžovatel v odvolání ani nezmínil, že mu tyto písemnosti nebyly doručeny.

Při hodnocení zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného je třeba vycházet z toho, že správní řád č. 500/2004 Sb. přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád č. 71/1967 Sb. Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Pozornost, kterou musí odvolací orgán věnovat základním zásadám správního řízení, by v sobě jistě zahrnovala i vyvození důsledků z porušení procesních předpisů, za které je třeba považovat i nedostatek doručení předmětných písemností. Tento přezkum nad rámec odvolacích námitek však předpokládá, že takové vady jsou ze spisu zjevné. Pokud spis obsahoval u těchto písemností doručenký se zákonnými náležitostmi a jejich obsah nebyl odvoláním zpochybněn, nelze žalovanému vytýkat, že neporovnával vzhled podpisů s podpisem stěžovatele obsaženými v jiných jeho spisech.

Ve vztahu ke správnímu řízení lze uzavřít, že v řízení před správním orgánem I. stupně došlo k vadám a k porušení procesních práv stěžovatele jako účastníka řízení. Bylo však na stěžovateli, který byl zjevně seznámen s existencí rozhodnutí a s jeho podstatným obsahem, aby proti tomu brojil odpovídajícím procesním prostředkem - odvoláním, které mělo obsahovat námitky, v jejichž uplatnění mu nic nebránilo. Lze jen zopakovat, že stěžovatel odvolání podal, ovšem neuvedl v něm námitku, že mu předvolání a rozhodnutí nebyla doručena, ač to mu bylo dostatečně známo a nepotřeboval k tomu znát ani bližší obsah rozhodnutí ani nahlížet do správního spisu. Přitom tato pochybení, stěžovateli zřejmá, nemohla být zřejmá žalovanému z obsahu spisu.

Zákonnost postupu a rozhodnutí žalovaného je krajský soud povinen zkoumat v rozsahu žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Překročit jejich rozsah je soud oprávněn pouze v případě, že se jedná o rozhodnutí nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), nebo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), vylučující přezkum z hlediska žalobních námitek. Přitom pro vážné procesní vady může soud zrušit správní rozhodnutí i bez jednání (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), ovšem i zde musí jít o vady v žalobě namítané. Procesní vady jsou nezákonností a ta musí být v žalobě namítána, soud jí nezkoumá z moci úřední. K tomu srovnej např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 23. 10. 2007, sp.zn. 9 Afs 86/2007 (dostupné na www.nssoud.cz). Žalobní námitka pak musí být obsahem žaloby či jejího doplnění podaných v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě žalobu brojící pouze proti nedoručení předmětných písemností do vlastních rukou stěžovatel doplnil po uplynutí žalobní lhůty o argumentaci, že nahlédnutím do správního spisu zjistil, že doručenky jsou podepsány jeho k tomu nezmocněným otcem, což podporuje tvrzení o nedoručení písemností v souladu se zákonem. Krajský soud k tomuto rozšíření žaloby nepřihlížel, což skutečně nebyl povinen. Stěžovatel mu to ani kasační stížností nevytýká, pouze v ní poukazuje na tuto skutečnost v rámci kasační námitky. K tomu lze jen podotknout, že skutečnost, že písemnosti převzal jeho otec nic nemění na tom, že stěžovateli nebylo správním orgánem I. stupně doručeno v souladu se zákonem. To, kdo ve skutečnosti zásilky převzal, nijak neovlivňuje tento závěr a nemá vliv na kvalitu zjištěné vady. O tom nepochyboval ani krajský soud a nezpochybňuje to ani tento soud.

Jak bylo ovšem výše uvedeno, za stavu, kdy bylo stěžovateli známo, že bylo vydáno konkrétní rozhodnutí ukládající mu pokutu, nedbal řádně na ochranu svých práv a nejednal procesním způsobem, kterým mohl průběh řízení zvrátit v rozhodný čas ve svůj prospěch. Tím je míněno podání neodůvodněného odvolání neobsahujícího ani tuto podstatnou a stěžovateli známou výtku, v důsledku čehož správní orgán na podkladě spisu nebyl sto vadu odhalit. Vyčkal-li žalobce s označením vady skončení odvolacího řízení, je třeba takové jednání označit za účelové. Další pochybení, jimiž bylo správní řízení provázeno, pak stěžovatel nenamítl v žalobě vůbec. Za takové situace je třeba rozsudek krajského soudu označit za odpovídající zákonu a tvrzenou kasační námitku za nenaplněnou.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu